

CHƯƠNG 04

Huyết Ấn ly kỳ

L

ão quái nhân cười khà:

- Ha ha ha... thiếu hiệp hãy coi đây!

Trong loạt tiếng cười đó, đột nhiên từ dưới gầm giường một người đàn ông đứng dậy gọn gàng.

Người đàn ông chính là gã quái khách bịt mặt lúc nãy.

Đường Thế Dân bị trò đùa này muốn ngất xỉu.

Rõ ràng là cái bẫy đưa chàng vào tròng chứ chẳng còn nghi ngờ gì nữa.

Sát khí tỏa mờ trên gương mặt đẹp tuyệt thế. Đường Thế Dân toan huy động thanh bảo kiếm tấn chiêu.

Lão quái nhân vội hô to:

- Khoan đã!

Lão đưa tay lên phủi một cái, tức thì lộ mặt thật ra, lại là vị danh y trị bệnh cho chàng.

Khiến cho Đường Thế Dân sững sờ ngừng tay lại, trở mắt nhìn hẩn không hề nháy.

Sự tình xảy ra ngoài sức tưởng tượng của chàng rồi đây.

Còn người bịt mặt chính là Hồ Đại Minh mà Dư Đỉnh Tân đã từng giới thiệu qua chàng một lần rồi.

Người giả quái nhân nhảy xuống đất, vòng tay thi lễ:

- Xin đặc tội với Đường thiếu hiệp. Xin tha thứ cho tại hạ đã dám cả gan đánh lừa thiếu hiệp. Còn bình thuốc độc kia quả thật không phải là độc dược, mà là một thứ rượu có chất bồi bổ chân khí rất công hiệu.

Bấy giờ, Đường Thế Dân trong một cảnh ngộ dở khóc dở cười, không biết phải ăn nói làm sao với họ.

Cái trò đùa này thật táo bạo chưa từng thấy trên chốn giang hồ.

Hồ Đại Minh cười nói:

- Kiếm thuật của Đường thiếu hiệp thật cao minh, rất đáng khâm phục, nếu lúc này không nương tay chắc chắn tính mạng lão phu đã hỏng rồi.

Nói xong Hồ Đại Minh cởi áo ra, chỉ thấy một vết thương trên ngực do lần kiếm vạch một đường khá sâu.

Tuy đây là một trò đùa cợt kết quả chẳng hại gì ai, nhưng có phần quá đáng, khiến Đường Thế Dân mặt đầy sắc giận:

- Trò đùa của chư vị thật khiến ai ai cũng bức mình.

Lúc này, Dư Đỉnh Tân tiến tới sát tòa bí thất, vòng tay thi lễ trước mặt Đường Thế Dân:

- Đường hiền đệ, thật là thất lễ. Nơi đây chỉ là phòng luyện võ công của bốn bảo chứ không phải cấm địa chi hết. Chuyện này chủ trì đều do tại hạ, nay phải xin lỗi với hiền đệ.

Nói xong Dư Đỉnh Tân cúi đầu thi lễ.

Đường Thế Dân chưa kịp nguôi cơn giận, muốn dùng một lời mỉa mai Dư Đỉnh Tân và hai người kia.

Song nghĩ Dư Đỉnh Tân là ân nhân có công cứu mình, Đường Thế Dân dần lòng xuống. Chàng nghĩ thầm...

- Đây cũng là do mình vụng nghĩ. Nếu ta sáng suốt một chút thì đâu có bị đánh lừa đùa cợt như thế.

Chuyện này có nhiều chỗ hở. Trước hết là oai danh của tòa Phong Bảo, một vùng thánh địa như thế tại sao lại có một tòa mật thất gọi là cấm địa và có quy củ riêng được.

Một điều nữa, lúc người bịt mặt bị chàng đuổi theo, tại sao Phong Bảo nghiêm mật như thế mà không có một phản ứng nào?

Đây chính là hai chỗ sơ hở đầu tiên.

Đường Thế Dân nói:

- Thật ra, đáng trách là ở tại hạ ngu si, mê muội.

Dư Đỉnh Tân cười nói:

- Đường hiền đệ. Ngu huynh thấy giờ đây cần phải nói thật cho hiền đệ được biết một cách rõ ràng. Chuyện này vốn đã được Bảo chủ đồng ý, với chủ đích thứ nhất là muốn chứng kiến võ công của hiền đệ xem cao thâm đến mức độ nào, còn hai là

- Là thế nào!

- Kế đó, Bảo chủ muốn thử thách can trường của hiền đệ, xem hiền đệ gan dạ và quật cường đến bậc nào. Quả thật ngu huynh vô cùng khâm phục, tự thấy chính bản thân cũng không sao làm nổi.

Đường Thế Dân đã rõ ràng mọi việc muốn nói vài lời đùa lại với Dư Đỉnh Tân nhưng thấy không được ổn nên thôi.

Người giả nhân vật bịt mặt cười chen vào:

- Đường thiếu hiệp, thành thật mà nói tại hạ rất khiếp sợ khi phải giao đấu để dẫn dụ thiếu hiệp tới đây. Nếu lúc đó thiếu hiệp không có tấm lòng nhân từ, bao dung chỉ e tính mạng của tại hạ đã bị hủy rồi.

Quả đúng như thế, trong khi giao đấu cùng người bịt mặt, trong thâm tâm Đường Thế Dân đã có dụng ý tha mạng cho hắn rồi, bằng không chắc chắn lưỡi kiếm của chàng đã kết thúc tính mạng hắn như trở bàn tay.

Dư Đỉnh Tân tiếp lời:

- Đường lão đệ, còn một điều quan trọng cốt yếu là chuyện tam sư huynh của lão đệ tố cáo lão đệ đã sát hại nhị sư huynh, nên Bảo chủ muốn thử xem tâm địa lão đệ như thế nào, có hiểm như lời nói kia không. Bây giờ đã rõ lão đệ là đáng thiếu hiệp quang minh chính đại xem cái chết nhẹ tựa lông hồng, rất trọng đạo nghĩa và danh dự, lời kia thật đã sai rồi.

Những lời nói của Dư Đỉnh Tân khiến cho Đường Thế Dân cảm thấy kích động không cùng.

Bao nhiêu buồn phiền bấy lâu nay bỗng chốc tiêu tan trong lòng chàng. Vì chàng nghĩ Bảo chủ hành động rất hữu lý, sự thử thách như vậy nghĩ lại chẳng có gì gọi là quá đáng cả.

Cho nên Đường Thế Dân tươi cười:

- Nếu thế thì chẳng có gì đáng trách cả, chính tại hạ cũng mong sao Bảo chủ hiểu được tấm lòng ngay thẳng của tại hạ là đủ rồi.

Người giả nhân vật bịt mặt vòng tay:

- Đường thiếu hiệp. Hiện tể Bảo chủ đang ngồi chờ ở trong phòng khách, xin mời thiếu hiệp vào gặp người.

Đường Thế Dân đáp lễ:

- Vậy xin chư vị hướng dẫn, tại hạ cũng mong được gặp Bảo chủ để được bài kiến người một phen.

Sau đó bốn người cùng đi vào phòng khách...

Phòng khách ở sau hậu viên, trên bàn đã thấy thức ăn bốc khói nghi ngút mùi thơm phưng phức. Đường Thế Dân được mời lên ngồi làm thượng khách gần bên Bảo chủ của tòa Phong Bảo.

Bảo chủ của tòa Phong Bảo này tên là Hồng Viên Niên, ngồi ghế chủ tọa, còn Dư Đỉnh Tân ngồi cạnh bên trái.

Bây giờ Đường Thế Dân có dịp nhìn kỹ thấy vị bảo chủ này mặt chữ điền, tai to, vừa oai nghiêm, vừa phúc hậu vô cùng.

Vừa xem qua diện mạo đã biết đó là một nhân vật chính phái trong giang hồ.

Bảo chủ tuổi trạc lục tuần, nhưng vẫn còn cường tráng như lúc thiếu thời, ăn nói hoạt bát và hào phóng tột bậc.

Một lúc, Hồng Viên Niên quét cặp mắt sáng ngời qua phía Đường Thế Dân:

- Đường thiếu hiệp, nay lão phu có một chuyện muốn nói với thiếu hiệp.

Đường Thế Dân đứng dậy thi lễ:

- Xin Bảo chủ chỉ giáo.

Hồng Bảo chủ nghiêm trang:

- Đường thiếu hiệp là một đóa kỳ hoa trong giới võ lâm, nay lão phu muốn thiếu hiệp lưu lại bốn Bảo, đảm nhận chức vị thống lãnh của đội võ sĩ Thuyền Phong, chẳng biết thiếu hiệp có vui lòng hay không?

Toàn thể những con mắt trong buổi tiệc đều hướng về phía Đường Thế Dân chờ đợi chàng trả lời.

Đường Thế Dân nghe xong rúng động tận đáy lòng. Đây quả là một chuyện ngoài sức tưởng tượng của chàng.

Phong Bảo là một đại Bảo dang tiếng lẫy lừng ở miền Bắc Trung Hoa, chức thống lãnh đội Thuyền Phong đầu phải nhỏ, chàng có thể nhờ đó từ đây danh trấn giang hồ.

Song Đường Thế Dân nghĩ mình là tội phạm của sư môn, đang bị tầm nã, chỉ sợ nhận lấy chức vị đó Phong Bảo sẽ bị sư phụ chàng thù nghịch.

Hơn nữa, chàng còn nhiều sứ mạng phải làm, nếu lưu lại đây có khác nào con chim hồng hộc bị nhốt trong lồng son.

Ngẫm nghĩ giây lát, Đường Thế Dân đứng dậy vòng tay thi lễ:

- Bảo chủ chiều cố đến, tại hạ rất hoan hỷ trong lòng, song tại hạ đã nghĩ kỹ không thể nào đảm đương chức vụ quan trọng này.

Hồng Bảo chủ khẽ nhún mào:

- Nói như thế, ý của Đường thiếu hiệp là không muốn đảm nhận chức vụ nhỏ mọn đó phải không?

Đường Thế Dân đáp:

- Không phải tại hạ không muốn nhận chức vụ đó, mà sự thật chỉ vì tại hạ không đủ tài đảm đương.

Hồng Bảo chủ hỏi:

- Thiếu hiệp có thể nói rõ nguyên nhân không thể đảm nhận chức thống lãnh Thuyền Phong hay không?

Trầm tư nghĩ ngợi một hồi, Đường Thế Dân hòa hoãn:

- Thưa Bảo chủ! Nguyên nhân chỉ vì tại hạ là một tội đồ trong môn phái mang lấy cái án giết hại nhị sư huynh, dù sao hiện nay vẫn chưa minh oan được cho nên tại hạ không dám làm nhục đến thanh danh của quý Bảo.

Hồng Bảo chủ thất vọng:

- Đó chỉ là một lý do để chối từ.

- Thưa Bảo chủ! Thực tình là như thế, tại hạ không dám giả dối, vô lễ với Bảo chủ.

Hồng Bảo chủ thành khẩn:

- Đường thiếu hiệp. Quả thật bốn Bảo vì mến phục võ công và chí khí hơn người của thiếu hiệp, nên ước sao được thiếu hiệp lưu lại trong Bảo này, để có nhiều dịp đàm đạo cùng

nhau cho thỏa lòng tri kỷ. Còn việc thiếu hiệp đảm nhận chức vị thống lãnh đội Thuyền Phong đó là sở vọng của lão phu. Ngoài ra, thiếu hiệp vẫn có thể hành động riêng cho mình, chẳng hạn như đi tìm thủ phạm giết chết lệnh sư huynh. Hơn nữa, bốn Bảo đã suy nghĩ kỹ về trường hợp công tác của thiếu hiệp chẳng có gì làm nhục đến tể Bảo cả.

Đường Thế Dân đứng trước tình thế này thật là khó xử, vì Hồng Bảo chủ đã tỏ ra rất khẩn khoản mà Phong Bảo đã có cái đại ân cứu tử chàng.

Cho nên chàng làm thỉnh, lộ vẻ khó khăn trên gương mặt đẹp tuyệt thế.

Dư Đỉnh Tân chen vào:

- Đường hiền đệ, phải chăng chỉ vì tính quật cường nên hiền đệ không muốn hạ mình với một ai chẳng?

Đường Thế Dân quay lại, vòng tay:

- Đại tổng quản dạy quá lời, sự thật võ công của tiểu đệ vẫn còn non nớt, giống như lá cây trong khu rừng trũng điệp, đâu dám sánh cùng. Huống chi, tiểu đệ từng mang ơn cứu tử của đại tổng quản, lại càng không dám có sự thất kính cùng Bảo chủ. Hơn nữa, nay tiểu đệ được Bảo chủ chiếu cố tới, quả thật là một điều vinh hạnh ngoài sức tưởng tượng của tiểu đệ.

Người già khách cười nói:

- Như thế Đường thiếu hiệp nên nhận lời hay hơn, Bảo chủ đã thương mến tài nghệ và hào khí của thiếu hiệp, mà huynh đệ chúng tôi cũng cảm phục khí chất anh hùng hào phóng của thiếu hiệp nữa.

Đường Thế Dân quay sang tươi cười:

- Vậy thì chư vị hãy cho tại hạ suy nghĩ đêm nay, đến sáng mai, sẽ trình sở nguyện cùng Bảo chủ và chư vị được chẳng?

Hồng Bảo chủ vui sắc mặt:

- Hay lắm! Chúng ta chớ nên ép, để Đường thiếu hiệp có thời gian suy nghĩ. Nay mai thiếu hiệp cho biết ý kiến cũng chẳng muộn màng gì. Hiện giờ hãy nhập tiệc, đừng nhắc đến chuyện đó nữa...

Buổi tiệc vừa tàn thì trời đã gần sáng.

Đường Thế Dân trở về phòng riêng nằm lên giường suy nghĩ. Chàng cảm thấy lòng mình bối rối khôn cùng.

Giờ nếu chàng nhận lấy chức thống lãnh đội Thuyền Phong, thì có thể nổi tiếng lẫy lừng trên chốn giang hồ. Song sau khi nhận cái chức vụ đó rồi, chàng sẽ mất đi sự tự do và có thể hành động không trung thành cùng chức vụ.

Thật là một điều khó khăn cho chàng.

Vụ thẩm sát Phụng Hoàng Trang có thể bị chậm đi trong việc truy tầm thủ phạm. Chuyện này chẳng xem như tạm được

Nhưng còn vụ án của nhị sư huynh là phải gấp rút trong một thời hạn ngắn để minh oan cho mình chứ không thể kéo dài được.

Đường Thế Dân nghĩ mãi đến mỗi mồn thiếp đi trong giấc ngủ.

Khi mặt trời lên cao Đường Thế Dân mới thức giấc. Chàng rửa mặt, thay bộ y phục mới của Phong Bảo xong thì thấy cánh cửa xích mở. Một cô gái áo xanh tiến vào, tay bưng một chiếc mâm thức ăn khói nghi ngút.

Cô gái đặt chiếc mâm xuống bàn, dịu dàng:

- Xin mời thiếu hiệp dùng bữa.

Đường Thế Dân ngược nhìn cô gái, bất giác lòng chàng rung động. Vì cô gái đó đẹp như tiên nữ giáng phàm.

Cô gái quá đẹp, nàng đẹp đến nỗi người nhìn cảm thấy mình trở nên thấp hèn. Nhất là đôi mắt của nàng to và xanh như vùng trời thu man mác, chứa đựng tình cảm bao la.

Một thiếu nữ xinh đẹp như thế tại sao lại là một tỳ nữ của Phong Bảo?

Đường Thế Dân vô cùng thắc mắc nhưng cũng chỉ thoáng qua rồi thôi. Chàng nhìn thiếu nữ áo xanh say đắm.

Hình như nàng cũng chấn động tâm thần khi bắt gặp một chàng thiếu niên dung mạo tuyệt thế như chàng.

Lúc hai người còn đang nhìn nhau trên trời bất ngờ có tiếng chân từ đằng xa vọng lại.

Đường Thế Dân giật mình trở về với thực tế. Chàng sợ có người bắt gặp chàng nhìn nữ tỳ xinh đẹp kia nên cảnh giác trong lòng.

Bởi hiện giờ chàng là một thượng khách trong tòa Phong Bảo, nếu sơ xuất họ sẽ khinh bỉ chàng.

Đường Thế Dân hỏi thật mau:

- Cô nương tên gì?

Thiếu nữ áo xanh đáp ngay:

- Tiểu muội tên gọi là Linh Hương.

Đường Thế Dân chợt nghĩ tới những ngày trước đây trong những bữa cơm của chàng đều có mặt Dư Đỉnh Tân, tại sao hôm nay vắng bóng lão mà lại để cho thiếu nữ áo xanh này tiếp đãi chàng. Hay họ có dụng ý gì chăng?

Đường Thế Dân hỏi cô gái:

- Linh Hương cô nương, hôm nay Dư tổng quản bận chuyện gì chăng?

Linh Hương cười như đóa hoa hàm tiếu:

- Thưa thiếu hiệp đúng như vậy, Phong Bảo hôm nay có đại sự xảy ra.

Đường Thế Dân thẳng thốt:

- Linh cô nương, là chuyện gì vậy?

Linh Hương đang tươi cười chợt buồn thảm:

- Thưa thiếu hiệp, sáng nay có người trong Phong Bảo bị ám hại.

- Người nào bị giết hại?

- Vị chấp pháp trong Phong Bảo.

Đường Thế Dân sắc mặt biến đổi thấy rõ, cặp mắt chàng mở lớn lên sáng ngời, kinh dị.

Chàng còn nhớ trước đây lão chấp pháp Phong Bảo họ Mẫn có cùng chàng ăn chung một mâm cùng Dư tổng quản. Người này tuổi tác đã ngũ tuần, tính tình nghiêm nghị ngay thẳng.

Linh Hương buồn bã nói tiếp:

- Lão chấp pháp bốn Bảo vốn là một vị cao thủ có hạng trong Bảo, được gọi là Thiết Diện Mẫn Tam, thế mà bị giết chết một cách hết sức bất ngờ.

Đường Thế Dân hãy còn bồi hồi:

- Linh cô nương có biết lão chấp pháp quý bảo bị sát hại ở đâu hay không?

- Lão chấp pháp đang ngủ trong Tày Viện, chính là căn phòng hành sự của lão, thì bị giết chết.

Đường Thế Dân nghe vậy càng thêm kinh hãi trong lòng, vì trong Phong Bảo canh phòng nghiêm mật đến thế mà còn có người lọt vào sát hại một nhân vật cao cấp trong Bảo, thật là một chuyện ngoài sức tưởng tượng.

Đường Thế Dân nhượng cặp lông mày kiểm:

- Trong Phong Bảo canh phòng cẩn mật nhường đó, tại sao lại có kẻ lọt vào sát hại lão chấp pháp?

Linh Hương lắc đầu:

- Điều này tiểu nữ cũng chưa rõ. Bây giờ thiếu hiệp cũng nên dùng chút điểm tâm rồi tới đó xem sao.

Nói xong, Linh Hương bước ra ngoài, dáng đi tha thướt như tiên nữ giáng trần.

Đường Thế Dân nhìn theo bóng dáng kiều diễm trác tuyệt của thiếu nữ áo xanh mà mê đắm cả tâm hồn.

Một lúc Linh Hương đi xa rồi Đường Thế Dân quay về thực tế, thâm trách lấy mình:

- Thế Dân, người như thế thì tự xem mình là một thiếu niên chính đạo hay sao?

Nghĩ xong chàng ngồi xuống dùng một ít thức ăn cho đỡ đói, rồi nhanh nhẹn bước ra khỏi phòng.

Chàng tiến thẳng tới phía Tây Viện nơi mà chàng đã viếng thăm một lần do sự hướng dẫn của Dư Đỉnh Tân.

Dọc đường tới Tây Viện chàng gặp nhiều người trong Bảo tới lui tấp nập với sắc mặt trầm trọng vô cùng.

Ai nấy đều khẩn trương tột độ, chúng tỏ trong Bảo quan hệ đến chuyện lão chấp pháp bị ám sát đến nhường nào rồi.

Bây giờ trong Bảo tăng cường canh gác cực kỳ nghiêm mật, dù con kiến cũng khó lọt qua nổi.

Đường Thế Dân không gặp bất kỳ sự trở ngại nào vì tất cả cao thủ thuộc hạ trong Bảo đều biết mặt chàng và cũng biết chàng vốn là vị thượng khách của chủ nhân.

Hiện trường xảy ra cuộc ám sát lão chấp pháp, lúc ấy chỉ có bốn vị cao thủ và tổng quản Dư Đỉnh Tân mà thôi. Còn bao nhiêu đứng xa xa, mọi người ai lo bốn phận nấy trong tình thế hết sức là khẩn trương, nghiêm trọng.

Đường Thế Dân bước tới trước mặt Dư Đỉnh Tân vái chào. Dư Đỉnh Tân chào trả lễ.

Dư Đỉnh Tân cười chua chát:

- Đường hiền đệ, chuyện xảy ra hôm qua thật ngoài sức tưởng tượng của ngu huynh. Hiền đệ hãy vào đây xem.

Lão dẫn Đường Thế Dân tiến vào đứng trước cửa phòng chấp pháp, Đường Thế Dân nhìn vào thấy thi hài của Mẫn Tam nằm dưới đất, máu đã đông đặc từ lâu rồi.

Lão chấp pháp trên người lúc đó chỉ mặc một bộ đồ ngắn, chứng tỏ khi bị sát hại hãy còn trong giấc ngủ say sưa.

Trong sân trường và toàn thể không có một dấu vết gì lưu lại khả dĩ tìm ra thủ phạm.

Riêng thanh trường kiếm của Mẫn Tam còn treo trên tường phía trên giường ngủ.

Đường Thế Dân bước lại gần quan sát thật kỹ nạn nhân thì thấy có một vết thương nơi cổ. Hung thủ đã đâm vào bên yết hầu lão nhân, làm lão chết ngay tại trận, không kịp kêu la.

Đường Thế Dân chấn động:

- Tổng quản, ai là hung thủ trong vụ sát hại này?

Dư Đỉnh Tân giơ tay chỉ lên vách mà không thốt lời nào.

Đường Thế Dân ngược mắt nhìn lên vách, bất giác trong lòng rung động.

Thì ra trên vách tường có viết ba chữ bằng máu to tướng như sau: "Đại Hành Quyết".

Thì ra kẻ hung thủ này chính là nhân vật mang biệt danh Đại Hành Quyết hay sao?

Bất giác Đường Thế Dân bật thốt:

- Nhân vật nào mang tên Đại Hành Quyết?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Điều này chưa được rõ, từ ngày thành lập bốn Bảo cho tới nay chưa từng nghe tới cái danh hiệu Đại Hành Quyết này.

Đường Thế Dân tiếp:

- Vậy thì về vụ tìm thủ phạm, tổng quản đã quyết định gì chưa?

Dư Đỉnh Tân thở nhẹ:

- Ngu huynh đang trù liệu, cũng đã nghĩ tới những kẻ trước đây từng thù oán lão chấp pháp đây. Song có điều khi bị giết lão ta không có một chút phản ứng, chúng tỏ hung thủ vô công cao thâm.

Ngưng lại rồi Dư Đỉnh Tân tiếp:

- Chỉ nhận thấy nơi vết thương, hung thủ chỉ dùng một ngọn đao ngắn sắc bén cực kỳ đâm vào, thật là khó hiểu.

Đường Thế Dân hỏi:

- Sau khi án mạng xảy ra không một ai phát giác được động tĩnh nào hay sao?

Dư Đỉnh Tân đáp:

- Đúng như vậy. Đó là một điều khiến cho ai nấy băn khoăn nghĩ ngợi vì hành thủ kỳ bí của kẻ sát nhân. Điều cần nói trong Phong Bảo này từ lâu canh phòng rất là nghiêm ngặt cả ngày lẫn đêm, thế mà thủ phạm vào cũng như ra không một ai phát giác kịp thời, luôn cả dấu vết cũng chẳng có, thì quả thật ngoài sức tưởng tượng.

Đường Thế Dân cau cặp lông mày kiểm nghĩ ngợi giây lát, lại hỏi:

- Đại tổng quản, án mạng này phát sinh từ lúc nào?

- Không rõ vào lúc nào, nhưng khi phát giác thì dấu máu nơi cổ của lão chấp pháp chưa đông lại, chúng tỏ không bao lâu, theo ngu huynh nghĩ có thể án mạng xảy ra trong khi tiệc chưa mãn, hoặc vừa tan cuộc mà thôi.

- Đại tổng quản, nhân vật nào khám phá trước cái chết của lão chấp pháp?

- Một võ sĩ tuần phòng có nhiệm vụ trong đêm vừa qua. Khi gã tới đây trông thấy trước phòng lão chấp pháp Mẫn Tam có một cây thẻ tre ghim vào cửa, gã hoài nghi mở cửa thì thấy án mạng đã xảy ra.

Tới đây Đường Thế Dân có vẻ sửng sốt:

- Cây thẻ tre à! Lạ thật!

Dư Đỉnh Tân gật đầu:

- Đúng như vậy, hiền đệ hãy xem đây, coi có biết lai lịch của vật này không?

Lão thò tay vào lòng lấy cây thẻ tre trao cho Đường Thế Dân.

Đường Thế Dân đưa tay lấy cây thẻ tre, thấy vật này dài chừng ba tấc, một đầu thì bằng, còn đầu kia nhọn như mũi kiếm, trên mặt tấm thẻ có khắc con số mười tám và tên Mẫn Tam nữa.

Riêng tên Mẫn Tam bôi lên một bệt máu, dĩ nhiên là máu của lão ta sau khi bị giết chết.

Đây quả thật là một hành động táo bạo và khiếp người, đã sát nhân mà còn lưu lại ba chữ "Đại Hành Quyết" trên vách tường và một tấm tử lệnh ghi dấu máu.

Cứ như thế mà hiểu thì nhân vật "Đại Hành Quyết" này sát hại đến mười bảy mạng người, nay mới tới lão chấp pháp của tòa Phong Bảo, một thánh điện bất khả xâm phạm từ trước đến giờ.

Song, điều quái lạ là tại sao hung thủ chỉ ghi ám hiệu mà không dám đường đường chính chính xưng tên họ mình?

Hung thủ sợ oai danh của Phong Bảo chăng?

Nếu sợ oai danh, tại sao lại dám xông vào đây nửa đêm hạ sát một nhân vật quan trọng của tòa Phong Bảo.

Nhất định phải có một nguyên nhân khác.

Nhưng đấy là nguyên nhân gì?

Hoàn toàn bí mật.

Đường Thế Dân nghiêm nghị:

- Đại tổng quản, vậy thì hiện đang trong thời kỳ dò xét hung thủ, hay là đã có kế hoạch đối phó với kẻ sát nhân rồi?

Dư Đỉnh Tân lắc đầu:

- Vụ án mạng này không đầu không đuôi, tuy thủ phạm có lưu lại dấu vết, song vẫn là thứ dấu vết mơ hồ không theo tìm kiếm được, cũng chưa thể suy đoán ra manh mối, cho nên tể Bảo chưa có ý định đối phó nào cả.

Đường Thế Dân trao cái thẻ lại cho Dư Đỉnh Tân, trầm giọng:

- Tại hạ có vài lời muốn nói, không hiểu đại tổng quản có chịu nghe hay không?

Dư Đỉnh Tân vòng tay:

- Nếu hiền đệ có cao kiến gì xin chỉ giáo cho ngu huynh, ngu huynh sẽ sẵn sàng hành động theo ý kiến sáng suốt của hiền đệ.

Đường Thế Dân quét cặp mắt sáng ngời nhìn lướt qua một cái, trầm giọng:

- Đại tổng quản, phải chăng là trong vụ thẩm sát bí mật này hung thủ chính là một nhân vật trong tòa Phong Bảo, mà cái danh từ Đại Hành Quyết cũng như con số mười tám kia chỉ để đánh lừa sự điều tra của quý Bảo?

Cặp lông mày của Dư Đỉnh Tân dựng ngược lên thần tình khẩn trương cực độ, ngẫm nghĩ một chút rồi gật đầu:

- Điều này không phải là không có lý.

Đường Thế Dân tiếp:

- Cứ theo ngu ý của tại hạ thì trong Phong Bảo này sự canh phòng cẩn mật, dù cho con chim cũng khó có thể bay qua, vậy thì nếu là một nhân vật từ bên ngoài xông vào, dù cho thân pháp có cao thâm đến đâu cũng không thể lọt vào trong một cách bình yên vô sự được, nhất định phải bị chư vị cao thủ quý Bảo phát giác lạ lùng.

Dư Đỉnh Tân chợt "ồ" lên một tiếng. Đường Thế Dân trầm trầm:

- Điều thứ hai, khi bị hạ sát lão chấp pháp không có một chút phản ứng, mà theo đại tổng quản thì võ công của Mẫn lão rất cao cường. Đây chính là hung thủ đã xuất kỳ bất ý công kỳ vô bị, thành linh hạ độc thủ khiến cho Mẫn lão không kịp đề phòng tử thương tại trận.

Dư Đỉnh Tân sáng hai mắt "ồ" lên liền liền, như biểu đồng với lý luận của Đường Thế Dân.

- Còn điều thứ ba, nếu là kẻ ngoài Phong Bảo thì làm sao biết rõ nơi ăn chốn ngủ của lão chấp pháp, chỉ có người trong Bảo mới hiểu được mà thôi. Giả dụ như tại hạ đây đã ở trong Bảo mấy hôm rồi, hãy còn chưa thấu rõ địa hình, đừng nói kẻ từ xa tới.

Dư Đỉnh Tân gật đầu lia lịa:

- Lời của Đường hiền đệ thật chẳng khác nào gió lùa đám mây đen, tất cả đều đúng cả. Kẻ hung thủ quả là người ở trong Phong Bảo từ lâu, nên mới biết rõ hành động của Mẫn Tam, rồi thừa cơ hội tốt ra tay.

Song hung thủ là ai?

Chợt nghĩ một điều, Dư Đỉnh Tân nói:

- Trong Bảo này hầu hết là những người cộng sự lâu năm, nếu đúng là người của nội bộ thì tại sao từ lâu không xảy ra án mạng, đợi tới bây giờ mới ra tay hạ độc thủ?

Quả thật là một truyện rắc rối vô cùng.

Đường Thế Dân suy nghĩ một chập, lại bàn thêm:

- Theo tại hạ nghĩ chức vụ chấp pháp của Mẫn lão có thể thỉnh thoảng xử phạt kém công bằng, hoặc vì quá khắt khe nên tạo sự căm thù cho đối phương chăng. Đại tổng quản thử nghĩ từ xưa đến nay có nhân vật nào trong Phong Bảo thù hận lão chấp pháp hay không?

Dư Đỉnh Tân đáp:

- Để ngu huynh nghĩ lại xem.

Đến đây họ đã thấy một cỗ quan tài do bốn gã võ sĩ Phong Bảo khiêng vào. Họ lo việc tẩm liệm lão chấp pháp Mẫn Tam.

- o o o -